

Zakazany taniec.

Taniec - zastã powaÅ rozmowã i umoÅliwiaÅ dotyk, gdy konwenanse nie pozwalã y na nic wiãcej... Kiedy w roku 1910 dotarÅ o do Europy tango, zostaÅ o przyjã te z wielki entuzjazmem jako taniec wyzwajã cy uczucia. NaraziÅ o siã teÅ natychmiast na krytykã - jako taniec nieprzyzwoity i wulgarny.

Taniec - zastã powaÅ rozmowã i umoÅliwiaÅ dotyk, gdy konwenanse nie pozwalã y na nic wiãcej... Kiedy w roku 1910 dotarÅ o do Europy tango, zostaÅ o przyjã te z wielki entuzjazmem jako taniec wyzwajã cy uczucia. NaraziÅ o siã teÅ natychmiast na krytykã - jako taniec nieprzyzwoity i wulgarny.

Tango to nieustanna walka: zdobywanie kobiety przez mã Åczyznã , jego dominacja i jej pozorna ulegÅ oÅ Å , uniesienia, zdrady, rozstania i powroty. To "smutna myÅ i, ktãrã moÅna zataÅ czyÅ ".

Tango - to mieszanka roÅnych tradycji, ktãre spotkaÅ y siã ze sobã w wyjã tkowym czasie i miejscu. Jako taniec "w objã ciach" narodziÅ o siã miã dzy rokiem 1860 a 1890 w miastach portowych: Buenos Aires i Montevideo.

W drugiej poÅ owie XIX wieku do obu miast napÅ ynã li imigranci z Europy i z gÅ Å bi Argentyny. Gdy Buenos Aires staÅ o siã metropoliã , przybyli do niej native Americans szukajã cy pracy: compadres lub gauchos (poÅ udniowoamerykaÅ scy kowboje), ktãrzy osiedli w mieÅ cie, zachowujã c przy tym odrã bnã kulturã , compadritos - mÅ odzi mã ÅczyÅni z przedmieÅ Å Buenos Aires oraz portenos - mieszkaÅ cy miejskich dzielnic portowych. Stworzyli oni niepowtarzalnã kulturã przedmieÅ Å wielkiego miasta, przesiã kniã tã frustracjã , biedã , wielkimi namiã tnoÅ ciami i latynoskã ekspresjã .

Domy publiczne, ulice, portowe bary, zakazane zauÅ ki byÅ y idealnym miejscem do narodzin tanga - taÅ ca typowo miejskiego, peÅ nego namiã tnoÅ ci i skrywanej gwaÅ townoÅ ci. Dlatego teÅ wÅ rãÅd zamoÅnych klas Buenos Aires od poczãtku miaÅ o ono zÅ Å sÅ awã . ZÅ a opinia, peÅ ne oburzenia opisy bezwstydneho taÅ ca - nie trzeba byÅ o wiãcej zachã ty dla argentyÅ skiej mÅ odziÅ z dobrych domãw, ktãra szybko pokochaÅ a ten taniec.

Tango prawdopodobnie wywodzi siã po czã Å ci z tango andaluz, pieÅ ni i taÅ ca hiszpaÅ skiego, po czã Å ci z afrykaÅ skiego candombiãÅ , wykorzystywanego w kultach religijnych, a takÅe z afro-kubaÅ skiej habanery. WedÅ ug badaczy moÅna w nim znaleÅÅ wpÅ ywy typowo wÅ oskie, a nawet dostrzec pokrewieÅ stwo polki i mazurka. Jednak bezpoÅ rednio tango wyrasta z milonga - najpierw wiejskiej pieÅ ni, a nastã pnie miejskiego Å piewanego taÅ ca, ktãrego figury - przede wszystkim bliskoÅ Å tancerzy - wzbudzaÅ y wielkie oburzenie.

W tekstach tango podejmuje tematy domãw publicznych, prostytutek, hazardu, alkoholu i mÅ skiej rywalizacji, wyraÅ za tã sknotã za ojczyznã , mÅ odoÅ ciã i utraconã przyjaÅniã , a przede wszystkim: miÅ oÅ ciã , ktãra rani. Spojrzenie tancerza jest nieruchome, twarz jakby wykuta w kamieniu, gãrna czã Å Å ciaÅ a sztywna - moÅna tylko domyÅ laÅ siã , jak wielkie namiã tnoÅ ci determinujã jego ruchy. Monotonia krokãw tanga wprowadza tancerzy w rodzaj transu.

Tango to taniec dusz - dlatego pozbawione jest typowej dla taÅ ca otwartoÅ ci. Mã Åczyzna i kobieta poruszajã siã zÅ Å czeni, para tworzy jedno ciaÅ o, nogi kobiety znajdujã siã miã dzy nogami mã Åczyzny, co naleÅy odczytywaÅ jako symbol ulegÅ oÅ ci kobiety i dominacji mã Åczyzny. Tango to gra wstã pna, peÅ na pasji, ktãrã jednak tancerze prãbujã przed sobã ukryã . Partner decyduje

o przebiegu tańca, okazując swą relację do kobiety. A kobiety albo się gloryfikuje, albo obwinia o błąd. Tango to męskie opowiadanie o życiu w otoczeniu kobiet, które rani, ale też bez których wszystko traci sens.

Pierwsza "tangomania" wybuchła w roku 1913 w Paryżu: tango w klubach nocnych, na Champs Elysées, w Palais de Glace i w specjalnym tango-pociągu, konkursy taneczne i moda na wszystko, co tylko miało w nazwie "tango". Paryscy dandysi nosili skrojone na wzór argentyńskie marynarki, zwane fumadero tango, kobiety zaś używały i wyłanczyły tango-perfum. Urządzano spotkania taneczne w prywatnych domach, nawet w tych, w których dotąd wieczór taneczny był nie do pomyślenia. Okres tango - szaleństwa był szansą dla młodych Argentczyków, którzy jako nauczyciele tańca tłumnie zjeżdżali do stolicy Francji i dorabiali się wielkich fortun.

Tango podbiło całą ówczesną Europę: trafiło do Londynu, dotarło nawet do Rosji. Argentczykom tańcem zainteresowali się także monarchowie europejscy. Królowa Maria uważała go za "czarujący", natomiast Cesarzowi Wilhelmowi II nie przypadł do gustu: oficerowie otrzymali zakaz tańczenia tanga w mundurach. Car Mikołaj II wyraził chęć obejrzenia pokazu tanga. Mimo konserwatyzmu swego dworu, gościł go wielbiciel tego tańca, król Hiszpanii Alfons III. Zdecydował, niech wobec tanga okazywał Kościół: papież Pius X określił tango mianem "barbarzyńskich akrobacji Murzynów i Indian". Niech więc patrzy na nie również głębi owo innych kościołów i wyznań. Zimą 1913 szaleństwo dotarło do Nowego Jorku, o czym donosiły wszystkie gazety. Wiedząc, że nawet europejska arystokracja uległa urokowi tego namiętnego tańca, Nowojorczycy z zapalaniem przejęli tę modę.

Jak wygląda taniec, który wzbudzał taką kontrowersję, a który stał się symbolem namiętności?

Na początku tancerze w improwizowanym tańcu wysoko podnosili stopy i mocno kiwali się do rytmu, popisując się zręcznością. Dopiero później, gdy tango weszło na salony, stopy zaczęły to sunąć tuż przy głębi posadzkach. Pierwotny styl tango nazywa się canyenge lub orillero (od orilla - przedmieście Buenos). Głównymi instrumentami przygrywającymi były gitara i skrzypce. Później głównym instrumentem tej muzyki stał się bandoneon.

Najważniejsze w tango jest objęcie, czyli abrazo. W tango argentyńskim są dwa podstawowe sposoby kontaktu partnerów:

bliski, w stylu zwanym milonguero - partnerzy stykają się klatkami piersiowymi, partner obejmuje prawą ręką całe plecy partnerki, a partnerka lewą ręką obejmuje partnera za szyję, partnerzy są do siebie ustawieni dokładnie naprzeciwko siebie, stopy mając w takiej odległości, że patrząc z boku obrys pary ma kształt trójkąta

drugi sposób objęcia: partnerzy są również naprzeciwko siebie, ale partner obejmuje partnerkę do połowy pleców, partnerka trzyma lewą dłoń na prawym ramieniu partnera.

Równie istotne są adornos, czyli ozdobniki. Chociaż prowadzi partner - decydując, kiedy tańczyć czy się konkretną figurą - partnerka ma dłuższe pole do popisu przy różnych rodzajach zatrzymań, wykonując tak charakterystyczne dla tanga ruchy: kreśli po ziemi okręgi, podbija energicznie stopę do góry, aby zaraz znowu postawić ją na ziemi, może też otrząść stopę o nogę partnera. Wszystkie te ozdobniki służą jako interpretacja utworu muzycznego. Inne typowo kobiece figury to gancho i bolero, ale te w większym stopniu zależą od partnera, gdyż przy ich wykonaniu partnerka nie ma wpływu na dłużej trwania figury.

Różni się trzy podstawowe rodzaje tanga:

Tango milonga - czysto instrumentalne, ma bardzo rytmiczny charakter.

Tango romanza - utwór instrumentalny lub wokalny, bardziej liryczne i melodyjne, o bardzo romantycznym tekście.

Tango canción - jak wskazuje jego nazwa jest zawsze utworem wokalnym z akompaniamentem instrumentalnym, ma bardzo sentymentalny charakter.

Tango znowu będzie ci triumfy. Jego wyjątkowy charakter kuszy kolejnych tancerzy, by w końcu nie w tańcu opowiedzieć historii swojej miłości albo tańcem okazać targając nimi tnoś ci...

Autor: Majkagordon

Dodane przez : Waldemar, dnia marzec 07 2009 21:42:45